

43 הוא יבש, הוציין, מפני שאדם מקפיד עליו. אִימְתִי נִקְרָא יָבֵשׁ,
 44 מִשְׁעָה שְׁמֵתְהִיל לִירֵךְ וְ-להיות ירוק, מרוב יבשותו.
 45 אָמַר שְׁמוּאֵל, כְּהוֹל - צבע שמניחים בעינים שִׁבְתוֹךְ הָעֵינִי, אִינוּ
 46 הוֹצִיין, מפני שאין דרך להקפיד עליו, ואדרבה רוצה בו. כחול שְׁעָל
 47 נְבִי הָעֵינִי, הוֹצִיין, מפני שדרך להקפיד עליו ולהעבירו. אִם הָיוּ עֵינֶיהָ
 48 פוֹרְחוֹת - שהיא פותחת ועוצמת את עיניה תדיר, אֲפִילוּ עַל גְּבִי
 49 הָעֵינִי אִינוּ הוֹצִיין, מפני שנרנד העין מעביר את הכחול ואינו עב על
 50 גבי העין, ולא נשאר שם ממשות שיחצוץ.
 51 אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, פְּתַחַה עֵינֶיהָ כִּיּוֹתֵר, אִו עֲצָמָה עֵינֶיהָ כִּיּוֹתֵר בשעת
 52 הטבילה, לֹא עֲלָתָהּ לָהּ מְבִילָה, מפני שכשפתחה ביותר הרי זו
 53 חציצה למעלה, וכשעצמה ביותר הרי זו חציצה למטה.
 54 לעיל (סו): התבאר, שקמטי האשה ובית סתריה צריכים להיות
 55 ראויים לביאת מים, אך אין צריך שיבוא בהם גים בפועל. אך
 56 במקומות הגלויים שבה, צריכים המים לבוא בפועל. הגמרא מבארת
 57 כיצד תעמוד האשה בשעת הטבילה, כדי שיבואו בה המים כראוי:
 58 אָמַר רִישׁ לְקִישׁ, הָאִשָּׁה לֹא תִמְבּוֹל אֶלָּא הֶרֶף גְּדִילָתָהּ - כלומר,
 59 שלא תדחוק וזרועותיה על בשרה, ולא רגליה ושוקיה זה בזה, שאז
 60 המים נמנעים מלהגיע למקומות הגלויים, שצריכים ביאת מים. אלא
 61 תעמוד כדרך הליכתה ושימושה תמיד. ואף שגם בעמידה זו יש בה
 62 קמטים שאין מגיעים אליהם המים, אינה צריכה לפשטם, שהם בית
 63 הסתרים, שאינם צריכים ביאת מים.
 64 ריש לקיש מביא ראייה לדבריו, שהמקום שמכוסה בדרך ההילוך
 65 והשימוש הרגיל, הוא בית הסתרים: כְּדִתְנִן במסכת נגעים (פ"ב מ"ד),
 66 לגבי מי שיש לו נגע צרעת שצריך להראותו לכהן, ואם הנגע בבית
 67 הסתרים אינו מטמא. ועל כך מבארת המשנה, הָאִישׁ נִרְאָה אֶל הַכֹּהֵן
 68 כְּעוֹדֵר, וּמִפְּסֵק זֵיתִים [כ-מלקט זיתים מהקרקע אחרי שנשור
 69 מהאילן]. ואם הנגע בבית השחי, עליו להראות את נגעו לכהן
 70 כשזרועותיו מוגבהות למעלה כדרך שהעודר מגביה זרועותיו
 71 להגביה את המעדר, ואינו צריך להגביה זרועותיו יותר מדאי. ואם
 72 נגעו בבית הערוה, עליו להראות לכהן את נגעו כשהוא שוחה
 73 [מתכוּפֵּן], כדרך ששוחה אדם המלקט זיתים מהקרקע. ומה שהכהן
 74 אינו רואה באופנים אלו, הוא בית הסתרים, ואין האיש צריך להגביה
 75 זרועותיו יותר, או לשחות יותר. אִשָּׁה שִׁישׁ לָהּ נִגְעוּ, נִרְאָה לַכֹּהֵן
 76 כְּפוֹרְקָתָהּ, אם הנגע בבית השחי. וְאִם הִנְגַע בְּבֵית הָעֵרֹוה הִיא כּוֹפֶפֶת
 77 את עצמה כְּמִנְיָקָה אֶת בִּגְדָהּ.
 78 ממשנה זו אנו למדים, שהמקומות שאינם נראים בדרך השימוש
 79 הרגיל, הם בית הסתרים. ומכאן יש ללמוד לטבילת נדה, שיש לאשה
 80 לטבול כדרך גדילתה, ובכך יגיעו מים לכל אותם המקומות שאינם
 81 בית הסתרים.
 82 הגמרא מבארת דין שערות הקשורות, אם הם חוצצות: אָמַר רַבָּה
 83 בַּר רַבִּי הוֹנָא, נִימָא אַחַת קְשׁוּנָה - שערות אחת הקשורה בעצמה,
 84 חוֹצֶצֶת, מפני שהקשר שלה מהדוק ולא נכנס בו מים.

1 כְּנִמְל - מקום שהספינות עוצרות שם, והספינות מעלות טיט עבה
 2 החוצץ בטבילה. ואף בדיעבד, אם טבלה בנמל, טבילתה פסולה שמה
 3 היתה עליה חציצה. ואף על גב דְּהִשְׁתָּא לִיבָא - ואף שעכשיו, אחרי
 4 הטבילה, אין עליה טיט, אִימַר בְּרַדְיָוִי נְפֵל - יש לחשוש ולומר
 5 שבשעת הטבילה היה הטיט עליה, וכששככה את רגליה בעלייתה
 6 מהמים, נפל הטיט מעליה.
 7 שנינו בתורת כהנים (שמיני פ"ט) שהטבילה במעין, הנובע מהקרקע,
 8 מטהרת כשמימיו זוחלים. אך הטבילה במקוה, שנאספים בו מי
 9 גשמים, אינה מטהרת כשהמים זוחלים, אלא רק כשהם מכוּנסִים
 10 במקום אחד. ושנינו במסכת מקוואות (פ"ה מ"ה), הוּזְחִלִין כִּמְעַן
 11 והנוטפין כמקוה. כלומר, המים הוּזְחִלִים שבנהרות דינם כמעין,
 12 ומטהרים בזחילה, והמים הנוטפים מההרים [שהם מי גשמים או מי
 13 הפשרת שלגים,] הרי הם כמקוה ואינם מטהרים בזחילה. אך אם
 14 התערבו מי גשמים במי הנהר, אם רוב המים שבו הם מהמים החיים
 15 שהם מי נביעה, הטבילה כשרה, ואם רוב המים ממי גשמים, הטבילה
 16 פסולה.
 17 הגמרא מבארת, מה עשה אביו של שמואל מפני החששות שיש
 18 בטבילה בנהרות: אָבוּהּ דְּשְׁמוּאֵל עָבַד לְבִנְתֵיהָ - עשה לבנותיו
 19 מְקוּוֹאוֹת מים מכוּנסִים בְּיָמֵי נִיָּן - אחר ימי החורף, ולא היה מניח
 20 להם לטבול בנהר, מפני שבימי ניסן הנהר מתרבה ממי גשמים, ויש
 21 לחשוש שמה רוב המים בנהר הם מי גשמים, שאינם מטהרים
 22 בזחילה. וכן עשה להם מְפָצֵי - מחצלאות של קנים בְּיָמֵי תִשְׂרִי
 23 שהם אחר ימי הקיץ, כדי שיעמדו עליהם בשעת הטבילה בנהר.
 24 שבימי תשרי מותר לטבול בנהר, לפי שמי הנביעה מרובים על מי
 25 הגשמים ומטהרים בוּזְחִלִים, אך כיון שיש בנהר טיט עבה החוצץ
 26 בטבילה, עשה להן מחצלאות והניחם בתוך המים, כדי שהטיט לא
 27 ידבק ברגליהן.
 28 הגמרא מביאה דין נוסף בדיני הטבילה: אָמַר רַב גִּידֵל אָמַר רַב,
 29 האשה שחפפה עצמה כדי לטבול, ובין החפיפה לטבילה נִתְנָה
 30 תְּבִשְׁוֹל לְבָנָהּ, ואחר כך מְבִילָה, וְעִלְתָּהּ - יצאה מהמקווה, לֹא
 31 עִלְתָּהּ - לא הועילה לה מְבִילָתָהּ. אַף עַל גַּב דְּהִשְׁתָּא - שעכשיו,
 32 לאחר הטבילה, לִיבָא - אין נמצא עליה חציצה, אִימַר בְּרַדְיָוִי נְפֵל
 33 - יש לומר שבשעת הטבילה היה עליה חציצה, וכששככה את
 34 רגליה בעלייתה מהמים, נפלה החציצה.
 35 הגמרא מביאה כמה דינים בהלכות חציצה: אָמַר רַבִּי פֶּר אַבְבָּא, הִנֵּי
 36 רַבְדִּי דְּכוּסְלִיתָא - אותם הפצעים, שנוצרים מנהקות הדם, עַד תִּלְתָּא
 37 יוֹמֵי לֹא תִיַּצֵּי - עד שעברו שלשה ימים משעת ההקוה, אינם
 38 חוצצים, מפני שגלדם עדיין רך ומחובר לגוף, והרי הוא כגוף הבשר.
 39 מְבָאן וְאִילָהּ, הִיַּצֵּי, מפני שגלדם יבש ונפרד מהגוף, ואינו כגוף
 40 הבשר.
 41 אָמַר מֵר עוֹקְבָא, לְפָלוּף שְׁבָעוּן - צואת העין, שמתקבץ בעין מפני
 42 החולי, אם הוא לח, אִינוּ הוֹצִיין, לפי שאין אדם מקפיד עליו. ואם

59 הגמרא מביאה את הברייתא, שבהם נשנו דברי רבי שמעון: **וְתִנְיָא**
 60 לגבי טהרת הזבה שאמרה התורה (ויקרא טו כח) **וְסִפְרָה לָהּ שִׁבְעַת**
 61 **יָמִים וְאַחַר תִּטְהַר**. דורשת הברייתא את הפסוק, **אַחַר תִּטְהַר**,
 62 **אַחַר**, **אַחַר לְכוּלָּן** - לכל שבעת הנקיים, **שְׁלֹא תִהְיֶה מוּמְאָה**
 63 **מִפְּסָקַת בְּיָמֶיהָ**, שאם ראתה דם בתוך שבעה נקיים, נסתרה ספירת
 64 השבעה ומתחילה לספור מחדש, ולא די להשלים יום אחד נקי על
 65 יום זה.
 66 ממשכה הברייתא: **רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר**, **אַחַר תִּטְהַר**, **אַחַר מַעֲשֵׂה**
 67 **תִּטְהַר**, שאחר מעשה הספירה שספרה שבעה ימים, יכולה להטהר
 68 בטבילה. ולכן יכולה לטבול כבר בתחילת היום השביעי, מאחר
 69 שכבר עבר מקצת היום וספרה יום זה. **אֲבָל אִמְרוּ הַכְּמִים, אִסוּר**
 70 **לַעֲשׂוֹת בָּן** - לטבול ביום השביעי, **שְׁמָא תִשְׁמַשׁ, וְתִבְנֵא לִידֵי סַפֵּק**
 71 כרת, שהרי אם תראה דם אחר התשמיש עד סוף היום השביעי,
 72 נמצא סתרה מנין שבעה נקיים ועליה לספרם מחדש, וטבילתה
 73 פסולה, ונמצא ששמשה עם בעלה בעודה זבה.
 74 מצינו אם כן בדברי רבי שמעון, שזבה אסורה לטבול ביום השביעי
 75 לנקיים שמא תבא לידי ספק, וזהו מה שתירצו אבוי ורבא לרב פפא,
 76 שמתעם זה אף בזמן הזה שכל הנשים ספק זבות וסופרות שבעה
 77 נקיים, מכל מקום אסורות לטבול ביום.
 78 אשה העומדת לטבול, צריכה לחפוף קודם לכן את גופה וראשה
 79 מחשף חציצה. ויש לסמוך את החפיפה לטבילה, כדי שלא תבא
 80 עליה חציצה חדשה בין החפיפה לטבילה. הגמרא דנה עד כמה מותר
 81 להרחיקן זו מזו: **אָמַר רַב הוּנָא, אִשָּׁה הוֹפֶטֶת בְּאֶחָד בְּשָׂבָת,**
 82 **וְמוֹכֵלֶת בְּשְׁלִישֵׁי בְּשָׂבָת**, כלומר בליל שלישי. ואף שהיא מרחיקה
 83 את החפיפה מהטבילה יום שלם, אין לחשוש לזה, **שְׁכָּן** [שהרין]
 84 **אִשָּׁה שְׁחַל טְבִילתָהּ בְּמוּצָאי שַׁבַּת, הוֹפֶטֶת בְּעֶרְבַּ שְׂבָת, וְמוֹכֵלֶת**
 85 **בְּמוּצָאי שְׂבָת**, שהרי אסור לה לחפוף בשבת, ונמצא שהיא מרחיקה
 86 יום שלם בין החפיפה לטבילה. ואף שבמוצאי שבת מרחיקה את
 87 החפיפה מהטבילה רק מחמת שאי אפשר לסמכן, שהרי אסורה
 88 לחפוף בשבת, מכל מקום סובר רב הונא, שיש ללמוד מכך אף לימים
 89 שיכולה לסמוך בהם, שרשאית להרחיק יום שלם.
 90 ממשין רב הונא: **אִשָּׁה הוֹפֶטֶת בְּאֶחָד בְּשָׂבָת וְמוֹכֵלֶת בְּרִבְעֵי**
 91 **בְּשָׂבָת**, כלומר בליל רביעי. ואף שהיא מרחיקה את החפיפה
 92 מהטבילה שני ימים, אין לחשוש לזה, **שְׁכָּן** מצאנו הרחקה כזו, שהרי
 93 **אִשָּׁה הוֹפֶטֶת בְּעֶרְבַּ שְׂבָת, וְמוֹכֵלֶת בְּמוּצָאי יוֹם מוֹזַב שְׁחָל לְהוֹיֹת**
 94 **אַחַר הַשְּׂבָת**, לפי שאסורה לחפוף בשבת וביום טוב.
 95 ממשין רב הונא: **אִשָּׁה הוֹפֶטֶת בְּאֶחָד בְּשָׂבָת, וְמוֹכֵלֶת בְּחִמְשֵׁי**
 96 **בְּשָׂבָת**, אף שהיא מרחיקה את החפיפה מהטבילה שלשה ימים, **שְׁכָּן**
 97 **אִשָּׁה הוֹפֶטֶת בְּעֶרְבַּ שְׂבָת, וְמוֹכֵלֶת בְּמוּצָאי שְׁנֵי יָמִים מוֹזַבִּים שָׁל**
 98 **רֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁחָל לְהוֹיֹת אַחַר הַשְּׂבָת**.
 99 נמצא, שדעת רב הונא האשה יכולה להרחיק את החפיפה
 100 מהטבילה עד שלשה ימים. מפני שלמים ממוקם שאי אפשר למקום
 101 שהאפשר, וכשם שאם חל טבילתה במוצאי שבת ויום טוב מרחיקה על
 102 כרחא את החפיפה מהטבילה, כך מותרת להרחיק גם בזמנים
 103 שיכולה לסמכן.
 104 הגמרא מביאה דעה נוספת החולקת על רב הונא: **וְרַב חֲסֵדָא אָמַר,**
 105 **בּוֹלְהוּ אֲמָרִינָן** - את כל ההרחקות שהם בעל כרחא, אנו אומרים.
 106 ודיינו שאם חל טבילתה במוצאי שבת, או במוצאי יום טוב שאחר
 107 השבת, או במוצאי שני ימים טובים שאחר השבת, האשה חופפת
 108 ביום שישי. אך **שְׁכָּן** לא **אֲמָרִינָן**, כשהטבילה במוצאי יום חול,
 109 שהיא יכולה לחפוף סמוך לטבילה, אין אומרים שבכל זאת מותרת
 110 להרחיקן זו מזו 'שכן' מצאנו הרחקה כזו במוצאי שבת ויום טוב.
 111 **הִיבָא דַּאֲפֻשְׁרָא אֲפֻשְׁרָא, הִיבָא דְלֵא אֲפֻשְׁרָא לֵא אֲפֻשְׁרָא** - אין ללמוד
 112 ממוקם שאי אפשר, למקום שאפשר.
 113 הגמרא מביאה דעה שלישית בדין זה: **וְרַב יוֹסֵפִי אָמַר, אִפִּילוּ שְׁכָּן**
 114 **נְפִי אֲמָרִינָן** כלומר, מותר לאשה להרחיק את החפיפה מהטבילה גם
 115 במוצאי יום חול, כשם שמרחיקתן במוצאי שבת ויום טוב, וכדעת רב
 116 הונא. **לְבָר** - חוץ מהדין שאמר רב הונא, **אִשָּׁה הוֹפֶטֶת בְּאֶחָד**

1 **שְׁלֹשׁ** שערות הקשורות יחד, **אֵינָן הוֹצֵצוֹת**, מפני שהשיער קשה
 2 ואינו מתהדק, והמים נכנסים בקשר. **שְׁתֵּים, אֵינִי יוֹדֵעַ. וְרַבִּי יוֹחֲנָן**
 3 **אָמַר, אֲנִי אֵין לְנוּ שִׁיחּוּץ אֱלָא שְׁעָרָה אַחַת הַקְּשׁוּרָה, אַבְל שְׁתֵּי**
 4 שערות הקשורות אינן חוצצות.
 5 הגמרא ממשיכה לבאר דין חציצה בשער: **אָמַר רַבִּי יִצְחָק, דְּבַר**
 6 **תּוֹרָה** - הלכה למשה מסיני, **רוּבּוּ** - רוב שערו הקשור אחת אחת,
 7 וגם האדם **מִקְפִּיד עָלָיו, הוֹצִיָן**. **רוּבּוּ, וְאֵינוּ מִקְפִּיד עָלָיו, אֵינוּ**
 8 **הוֹצִיָן מִן הַתּוֹרָה. וְגִזְרוּ חַכְמִים עַל רוּבּוּ שְׁאֵינוּ מִקְפִּיד שִׁיחּוּץ,**
 9 **מִשּׁוּם רוּבּוּ הַמִּקְפִּיד. וְכֵן נִזְרָו עַל מִיעוּטוֹ הַמִּקְפִּיד, מִשּׁוּם רוּבּוּ**
 10 **הַמִּקְפִּיד. שׂוֹאֵלֵת הַגְּמָרָא: וְלָגִזְרוּ נְפִי** [ונגזרו גם] **עַל מִיעוּטוֹ שְׁאֵינוּ**
 11 **מִקְפִּיד שִׁיחּוּץ, מִשּׁוּם מִיעוּטוֹ הַמִּקְפִּיד. מְשִׁיבָה הַגְּמָרָא: הִיא**
 12 **גּוֹפָה זְרָה, וְאֵנָן נִיקוּם וְנִגְזָרוּ זְרָה לְגִזְרָה.**
 13 מדין תורה, אשה הרואה דם בתחילת וסתה, הרי היא נדה, ונטמאת
 14 לשבעה ימים. ואינה צריכה שבעה נקיים, לכן בין אם ראתה יום
 15 אחד, ובין אם ראתה כמה ימים, טמאה שבעה ימים מתחילת
 16 ראייתה. ובלבד שתפסוק מלאות דם לפני סוף היום השביעי.
 17 אחרי שבעה ימים אלו שנקראים ימי נדה, מתחילים אחד עשר ימים
 18 הראויים לזיבה. ואם ראתה בהם דם רק יום אחד או יומיים, עליה
 19 להמתין אחרי הראיה יום נוסף, נקי מדם, וטובלת. אבל אם ראתה
 20 בהם שלשה ימים רצופים, עליה להמתין שבעה ימים רצופים נקיים
 21 מדם, וטובלת.
 22 הגמרא מבארת האם נדה טובלת ביום או בלילה: **אָמַר רַב, נְדָה**
 23 **דְּאוּרִיתָא**, שלא ספרה שבעה נקיים, הרוצה להטהר **בְּזַמְנָה**, שהוא
 24 בסוף היום השביעי לנדתה, **אֵינָה מוֹכֵלֶת אֱלָא בְּלֵילָה** - בליל שמיני,
 25 אחרי צאת היום השביעי לספירתה. מפני שאמרה בה התורה (ויקרא
 26 טו ט) **שִׁבְעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּנִדְתָּהּ**, ללמוד שהיא בנדתה עד סוף היום
 27 השביעי. **וְשְׁלֹא בְּזַמְנָה**, כלומר בשמיני לנדתה, **מוֹכֵלֶת בֵּין בְּיּוֹם בֵּין**
 28 **בְּלֵילָה**, שכיון שעברו שבעת ימי נדתה, רשאית לטבול אף ביום,
 29 ואינה צריכה להמתין ללילה. **רַבִּי יוֹחֲנָן אָמַר, בֵּין בְּזַמְנָה** - בשביעי,
 30 **וּבֵין שְׁלֹא בְּזַמְנָה** - בשמיני, **אֵינָה מוֹכֵלֶת אֱלָא בְּלֵילָה**, והטעם שאף
 31 בשמיני עליה לטבול בלילה, **מִשּׁוּם כִּרְךָ בְּתָהּ**, שבתה נמשכת
 32 אחריה במעשיה, ואם תראה את אמנה טובלת ביום, שבתה גם היא
 33 ביום, ואפשר שתטעה לטבול ביום השביעי ותשמש בו ביום ותבא
 34 לידי כרת, ואינה יודעת שאמה טבלה ביום השמיני.
 35 הגמרא מבררת דעתו של רב: **וְאָף רַב הִדְרָ בִּיה** - חזר בו, ולדעתו
 36 אין הנדה טובלת אלא בלילה. **דְּאָמַר רַבִּי חִיָּא פְּרַ אִשֵּׁי, אָמַר רַב,**
 37 **נְדָה, בֵּין בְּזַמְנָה בֵּין שְׁלֹא בְּזַמְנָה, אֵינָה מוֹכֵלֶת אֱלָא בְּלֵילָה, מִשּׁוּם**
 38 **כִּרְךָ בְּתָהּ.**
 39 נמצא שלכל הדעות, אסור לנדה לטבול ביום, ואף ביום השמיני אין
 40 לה לטבול, אלא להמתין ללילה. הגמרא מביאה אופנים שהתירו
 41 לטבול בשמיני ביום: **אֲתִקְוָן** [התקין] **רַב אִידִי בְּגִרְשׁ** [שם עיר],
 42 **לְמַטְבֵּל בְּיוֹמָא דְתַמְנָיא** - שהששים יטבלו ביום השמיני, **מִשּׁוּם**
 43 **אֲרִיֹתָא** - משום שהיו מצויים שם אריות בלילה בדרך לבית
 44 הטבילה. **רַב אֶחָא פְּרַ יַעֲקֹב, הִתְקִין כַּךְ בְּפּוּמְבִידִיא, מִשּׁוּם נְגָבִי** -
 45 גנבים שהיו מצויים שם. **רַב יְהוּדָה הִתְקִין כַּךְ בְּפּוּמְבִידִיא, מִשּׁוּם**
 46 **צָנָה** - הקור שהיה שם. **רַבָּא הִתְקִין כַּךְ בְּמַחֲזוּא, מִשּׁוּם אַבּוּלְאֵי** -
 47 השומרים שבשער, שהיו גויים, והיה חשש שיוקו לנשים היוצאות
 48 לטבול בלילה.
 49 מקשה הגמרא: **אָמַר לִיה רַב פָּפָא, לְרַבָּא וּלְאֲבִי, מְכַדִּי הַאֲדִינָא**
 50 **בּוֹלְהוּ סַפֵּק זְבוֹת שְׁוִינְהוּ רַבְּנָן** - מכיון שעתה, בזמן הזה, עשו
 51 חכמים את כל הנשים שהיו כספק זבות, ובכל ראייה סופרות שבעה
 52 ימים נקיים מדם, **לִימְכַלְיָהוּ בִּימְמָא דְשְׁבִיעָא** - שיתבלו ביום
 53 השביעי לספירת הנקיים, מבלי להמתין עד הלילה. שהיה משה נפטר
 54 אם היא נדה, שאינה טובלת עד ליל השמיני מתחילת הראייה, הלא
 55 כבר עברו עליה שבעה ימים מתחילת הראייה. ואם היא זבה, היא
 56 רשאית לטבול, מפני שהזבה טובלת ביום השביעי לנקיים.
 57 השיבו לו רבא ואבוי: שאסור לטבול ביום בזמננו **מִשּׁוּם דְּרַבִּי**
 58 **שְׁמַעוֹן.**

המשך ביאור למס' נדה ליום שישי עמ' ב

1 **בַּשַּׁבָּת, וְטוֹבְלֵת בְּחַמִּישֵׁי בַשַּׁבָּת,** שאינה יכולה להרחיק החפיפה
 2 מהטבילה שלשה ימים. והטעם, מפני **דְּלְמוּצָאֵי שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שְׁל**
 3 **רֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלֹאֲחֵר הַשַּׁבָּת,** אף היא **לִיתָא** – אין האשה מרחיקה
 4 את החפיפה מהטבילה כל כך, כיון **דְּאִפְשָׁר דְּחוּפְפָת** – שיכולה
 5 לחפוף **בְּלִילָה** של הטבילה **וְטוֹבְלֵת בְּלִילָה,** שזו דרך טובה יותר
 6 מאשר להרחיק את החפיפה מהטבילה כל כך. ומפני כן, אין ללמוד
 7 מדין טבילה במוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שלאחר השבת,
 8 להתיר לאשה להרחיק שלשה ימים בימות החול בין החפיפה
 9 לטבילה.
 10 הגמרא מביאה את ההלכה בדינים אלו: **דְּרֵשׁ מְרִימָה, הַלְכָתָא בְּרַב**
 11 **חֲסִידָא** שאין להרחיק כלל את החפיפה מהטבילה, כשהטבילה חלה
 12 במוצאי יום חול, לפי שאין ללמוד אפשר משאי אפשר. ולגבי טבילה
 13 במוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שאחר השבת, בזה אין
 14 הלכה כרב חסדא שאמר להקדים לחפוף בערב שבת, אלא **בְּדַמְתְּרִין**
 15 **רַב יִימָר,** שיש לחפוף במוצאי ראש השנה, ולא להרחיק את החפיפה
 16 מהטבילה כל כך.

17 הדרך הראויה היא, שהאשה תחפוף ביום, ותטבול בלילה הסמוך לו.
 18 הגמרא מבררת האם מותרת לחפוף בליל הטבילה: **אֵיבְעִיא לְהוּ,**
 19 **אִשָּׁה** שלא חפפה ביום שלפני הטבילה, **מָהוּ שְׁתַּחֲוֶף בְּלִילָה** של
 20 הטבילה, **וְתַטְבֹּל בְּלִילָה.** האם יש לאסור זאת, מחשש שמתוך
 21 שהיא ממהרת לטבילתה, לא תחפוף כראוי.
 22 משיבה הגמרא: **מִרְ זוּטְרָא (אוּסַר) [שָׁרִי]** – מתיר, **וְרַב חִינְנָא**
 23 **מְסוּרָא (שָׁרִי) [אוּסַר].**
 24 הגמרא מביאה ראייה שמותר לחפוף בליל הטבילה: **אָמַר לִיה רַב**
 25 **אֲדָא [לְרַב חִינְנָא מְסוּרָא],** מדוע אסרת לחפוף בלילה, **לָאו הָכִי**
 26 **הָוָה עוֹבְדָא** – וכי לא כך היה מעשה **בְּדְבִיתְהוּ דְאַבָּא מְרִי רִישׁ**
 27 **גְּלוּתָא** – באשתו של אבא מרי, ראש הגולה, **דְּאִיקוּטְ –** שהתקוטטה
 28 עמו, ולא רצתה לטבול בליל טבילתה. **אָזַל רַב נַחֲמָן פֵּר יַצְחָק**
 29 **לְפִיּוּסָה** – הלך רב נחמן בר יצחק לפייסה, כדי שתתרצה לטבול,
 30 **וְאָמְרָה לִיה [–לו], מַאי אִיתִיהָ הַשָּׁתָא** – מה לך למחר לבא עכשיו
 31 בלילה, לפייסני שאטבול,